

zákona, který při správném výkladu k němu se nevztahuje. Výrok, jenž uznává obžalované vinnými též přestupkem útisku, je tudíž zmatečným dle čis. 10 Šu 281 tr. ř.

Čís. 1127.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čis. 568 sb. z. a n.).

Požadování (přijetí) odstupného za být samo o sobě nezakládá ještě skutkové podstaty Šu 8 lich. zák.

(Rozh. ze dne 20. února 1923, Kr I 418/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném sezení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku lichevního nalézacího soudu při krajském soudě v Hoře Kutné ze dne 1. března 1922, pokud jím byl uznán vinným přečinem předražování dle Šu 8 (3) zákona ze dne 17. října 1919, čis. 568 sb. z. a n. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční důvod čis. 9 a) Šu 281 tr. ř. jest opodstatněn. Rozsudek zjišťuje, že stěžovatel dal si vyplatiti od ing. P-a 3000 Kč jako »zvláštní část nájemného a odměnu za to, že být jeho měl býti ing. P-ovi přenechán«. Z tohoto zjištění vychází na jevo, že rozsudek buduje na nesprávném právním stanovisku, že znakem skutkové podstaty přečinu Šu 8 lichevního zákona jest požadování (přijetí) odstupného za přenechání bytu. V důsledku tohoto nesprávného stanoviska nezjistil rozsudek, zda vůbec a jaká část 3000 Kč, od P-y přijatých, připadá na »zvláštní část nájemného« a jaká část na odstupné; důsledkem toho není rozsudkem též zjištěno, která částka přichází v úvahu jako neoprávněný zisk, jenž by čin, stěžovateli za vinu kladený, kvalifikoval jako přečin Šu 8 čis. 3 zákona ze 17. října 1919, č. 568 sb. z. a n. Dlužnoť uvážiti, že požadování (přijetí) odstupného samo o sobě nezakládá trestného činu Šu 8 lichevního zákona, nýbrž přestupek Šu 14 zákona z 8. dubna 1920 č. 275 sb. z. a n., který nepřísluší trestati soudům, nýbrž jehož potrestání přísluší policejním úřadům (okresním správám politickým) dle Šu 29 zákona.

Čís. 1128.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čis. 568 sb. z. a n.).

Obchodování se zbožím vývozním podléhá ustanovením zákona lichevního pouze tehdy, vzejdou-li z něho v tuzemsku nepříznivé účinky pro spotřebitele.

(Rozh. ze dne 20. února 1923, Kr I 530/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti Karla H-a a Emila F-a do rozsudku zemského trestního jakožto nalézacího soudu v Praze ze dne 6. března 1922, jímž

byli stěžovatelé uznáni vinnými přečiny dle Šu 11 čís. 4 a dle Šu 7 (3) zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmatečnost rozsudku podle Šu 281 čís. 9 a) tr. ř. spatřuje jak zmateční stížnost Karla H., tak i Emila F-a v tom, že rozsudek nesprávně použil zákona, řeší otázku, zda jednání obžalovaných stěžovatelů zakládá skutkovou podstatu přečinu předražování podle Šu 7 (3), pokud se týče přečinu řetězového obchodu podle Šu 11 čís. 4 citovaného zákona. Vývody stěžovatelů lze shrnouti ve tvrzení, že těchto ustanovení nelze na jejich jednání proto použít, že předmět potřeby, dříví, jež bylo předmětem jejich jednání, bylo určeno pro vývoz, a že trestní předpisy o předražování v širším smyslu nevztahují se na zboží vývozní. Naproti tomu rozsudek, jak se zdá z jeho důvodů, jest na právním stanovisku, že »při vývozních obchodech lze uznati za normální oběh zboží pouze ten postup, když vyváží buď sám výrobce«, nebo když »vyváží velkoobchodník, který zboží nakupuje přímo od výrobce, odůvodňuje toto stanovisko tím, že jinak mohl by každý tvrditi, že obchodoval zbožím« pro vývoz určeným, čímž by řádná kontrola způsobu obchodování byla vyloučena. Ani právnímu stanovisku stěžovatelů, ani stanovisku rozsudku nelze plně přisvědčiti. Náзору stěžovatelů možno přisvědčiti jen potud, že řetězový obchod a pletichy, jakož i předražování, spáchané obchodováním se zbožím vývozním nepodléhají ustanovení zákona o válečné lichvě, ale s tím obmezením, že nelze toto pravidlo uznati za všeobecné, názoru rozsudku přisvědčiti lze potud, že zboží vývozní samo o sobě nevylučuje stihání pro tyto trestné činy. K správnému vyřešení otázky jest třeba uvědomiti si účel, za jakým předpisy lichevního zákona byly vydány. Jest jistě nepochybné, že účelem lichevního zákona bylo, zajistiti náležité zásobování obyvatelstva t u z e m s k é h o předměty potřeby za přiměřené ceny. Proto dlužno trvati na stanovisku, že řetězový obchod, pletichy, jakož i předražování, spáchané obchodováním se zbožím vývozním, podléhají ustanovení zákona lichvě jen tenkrát, vezjdou-li z nich na zdejším území nepříznivé účinky pro spotřebitele, jimž chce zákon o lichvě zabrániti, t. j. mají-li obchody takové škodlivý vliv na zásobování obyvatelstva v zemi ať již ve směru, že mu odnímají předměty potřeby, nebo, že oběh jejich zdržují nebo cenu zdražují. Touto, pro posouzení jednání obžalovaných rozhodnou okolností se rozsudek v důsledku svého mylného právního názoru vůbec nezabýval, ba, tento mylný právní názor byl, jak se zdá, příčinou, proč rozsudek trpí vytýkanou mu stěžovateli nejasností, neúplností, pokud se týče vnitřním odporem.

. Čís. 1129.

Zločinná kvalifikace dle Šu 176 písm. b) tr. zák. platí i ohledně spolumínníka, jenž byl ku poškozenému v téměř služebním poměru jako přímý pachatel.

(Rozh. ze dne 22. února 1923, Kr I 1353/21.)